

N:o 37.

Ank. till Riksd. Kansli d. 13 April 1869, kl. 12 midd.

Andra Kammarens Tillfälliga Utskotts (N:o 4) Betänkande N:o 11, angående Herr J. F. Fredricsons, motion N:o 240, om aflåtande af underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t angående förändring i tillsättandet af postförvaltaretjenster.

Uti motionen N:o 240 har Herr *J. F. Fredricson*, inom Andra Kammaren, på anförda skäl, föreslagit att Riksdagen ville, uti underdånig skrifvelse, hos Kongl. Maj:t anhålla:

att åt General-poststyrelsen måtte uppdragas tillsättandet af äfven de postförvaltaretjenster inom riket, å hvilka Kongl. Maj:t hittills utfärdat nådigt konstitutorial; eller

om sådant ej anses kunna bifallas, att Kongl. Maj:t, vid tillsättande af postförvaltaretjenster, måtte i nåder tillse att till dessa tjenster företrädesvis befordras sådana uti postverkets tjenst redan anställde samt med vitsord om skicklighet försedde tjenstemän, som genom föregående verksamhet gjort sig om postverket synnerligen förtjente; men

att, i alla händelser, då redan pensionsmessig militärpersons utnämning till postförvaltare anses för rikets sannskyldiga nytta vara oundgängligen nödig, föreskrift måtte meddelas derom, att han icke, så länge han innehar civil tjenst med lön på rikets stat, får uppbära pension från arméens pensionskassa.

Lika med motionären finner Utskottet det vara ostridigt att "ingenting uti högre grad kan tillförsäkra Staten skicklige tjenare än ett betryggadt befordringssystem", äfvensom att "duglige tjenstemän äro nödvändige, så vida de skola kunna fullgöra hvad Staten eger rätt att af dem fordra." Men äfven om det skulle kunna antagas att, synnerligast under framfarna tider, dessa rigtige grundsatser icke vunnit samma erkännande och tillämpning inom postverket som inom andra

Bih. till Riksd. Prot. 1869. 8 Saml. 2 Afd. 2 Band. 14 Häft.

rikets embetsverk, vill det synas Utskottet nästan omöjligt att, utan åberopande af speciela fall, hvilka en tillbörlig grannlagenhet förbjuder att närmare beröra, åstadkomma någon Riksdagens åtgärd af den beskaffenhet som motionären åsyftar, en åtgärd, åt hvilken det i allt fall vore svårt att gifva någon laglig form.

Det torde dessutom vara tvifvel underkastadt, huruvida motionärens förslag, att General-poststyrelsen skulle hädanefter tillsätta äfven de postförvaltaretjänster inom riket, å hvilka Kongl. Maj:t hittills utfärdadt nådigt konstitutorial, komme att leda till det åsyftade ändamålet, eller medföra en säkrare grund för ett betryggadt befordringssystem inom denna förvaltningsgren. Något skäl därför finnes icke af motionären anfördt och det vill fast heldre synas som om, derest redan nu genom något mer eller mindre obehörigt inflytande den mest förtjente icke alltid erhöle en ledig plats, ett sådant förhållande icke skulle blifva särdeles bättre derigenom att utnämningrätten flyttades ned till en underordnad styrelse, hvilken icke alltid torde kunna handla så oberoende, som Regeringen.

Vidare har motionären framställt det, efter hans åsigt, önskvärda deruti, att Kongl. Maj:t, vid tillsättandet af postförvaltaretjänster, måtte dertill företrädesvis befordra sådana, som redan förut äro anställda uti postverkets tjänst och genom föregående verksamhet gjort sig om postverket synnerligen förtjente.

Utskottet anser denna sats väl böra i allmänhet erkännas, men finner det likväl vara med Statens bästa fullt förenligt, och någon gång till och med önskvärdt, att sådana undantag från denna allmänna regel kunna ega rum, som innefattas uti Kongl. Maj:ts Kungörelse af den 12 Maj 1865, hvilken uti 17 § föreskrifver, att, vid befordringsfrågas pröfning hos vederbörande embetsverk eller chefer, bör i betraktande tagas icke blott den sökandes ådagalagda skicklighet inom det verk, eller den stat, der befordran sökes, utan äfven huruvida han uti dithörande ämnen förvärfvat insigter och erfarenhet genom annan tjänstgöring; genom hvilket stadgande rättigheten att till ifrågavarande befattningar anställa jemväl personer utom postverket, lärers befinnas ligga inom vederbörandes lagliga befogenhet.

Motionären har icke heller uti detta hänseende, utöfver de allmänna betraktelserna, anført några särskilda omständigheter, hvilka, tydande derhän att vederbörande skulle hafva öfverskridit den rätt ofvannämnda Kongl. Kungörelse meddelar, kunde läggas till grund för en anmälan från Riksdagen uti berörda syftning, och Utskottet finner sig jemväl deraf förhindradt att gifva sitt förord för en så beskaffad framställning uti detta hänseende som motionären föreslagit.

Slutligen och beträffande frågan, att föreskrift skulle lemnas derom, att pensionsmessig militärperson, hvilken utnämnes till postförvaltare, icke, så länge han innehar civil tjänst med lön på rikets stat, må uppbära pension från arméens pensionskassa, så finnes, efter Utskottets åsigt, redan nu nödiga föreskrifter för sådana fall meddelade.

Kongl. Maj:ts förnyade nådiga förordning och reglemente, angående styrelsen och förvaltningen af arméens pensionskassa af den 21 November 1865, innehåller nemligen uti 65 § "pensionsberättigad delegare i arméens pensionskassa, som hädanefter erhåller civil eller annan tjänst, med aflöning på rikets stat, eller ock uppföres på allmänna indragningsstaten, eller på annat sätt af Staten pensioneras, vare icke berättigad att, så länge han innehar sådana aflönings- eller pensionsförmåner, som uppgå till tre tusen Riksdaler Riksmünt, åtnjuta den honom från arméens pensionskassa tillkommande etc."

Då således nödig föreskrift redan i detta hänseende förefinnes, en föreskrift, som dessutom grundar sig på pensionsberättigad militärs lagliga rättighet att uppbära en pension, hvartill han sjelf medelst årliga afgifter af sex procent utaf pensionsbeloppet bidragit, och som dessutom icke kan förändras utan medgifvande af delegarne uti pensionskassan eller deras fullmäktige, får Utskottet, på grund häraf och af allt hvad sålunda anfördt blifvit, hemställa,

att Herr Fredricsons motion icke må till någon vidare åtgärd föranleda.

Stockholm den 13 April 1869.

På Utskottets vägnar:

G. H. Stråle.